



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. D. U.**, narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 173991/2017, sp. zn. S-JMK 172119/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 9. 2. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 173991/2017, sp. zn. S-JMK 172119/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. ODSČ-36917/16-25 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (dnes přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tím, že jako provozovatel vozidla reg. značky: v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné stání, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na ulici v dne 29. 4. 2015 v 15:55 hod. Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 17. 10. 2017 blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že jej napadá v plném rozsahu. Předmětné odvolání ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Předně žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán prvního stupně měl pouze konstatovat naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty, aniž by uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy. Tvrzenou nepřezkoumatelnost žalobce spatřoval zejména v tom, že správní orgán prvního stupně nijak neodůvodnil ani neprokázal závěr, že předmětné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, či že se skutečně jednalo o tramvajovou kolejnici, resp. že tyto koleje byly pro tramvajovou dopravu toho času skutečně používány.
5. Nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce dále shledal v jejich zjevné šablonovitosti. Ta má být dle jeho názoru zdejšímu soudu známá z jeho úřední činnosti, jelikož všechna rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně v obdobných věcech jsou až na skutečnosti typu datum, čas, místo a způsob spáchání správního deliktu (dnes přestupku) naprosto totožná. K nepřezkoumatelnosti napadaného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce naposledy dodal, že jsou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož vzhledem ke své šablonovitosti neobsahují „[...] *úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.*“
6. Následně žalobce konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dle jeho názoru v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna

ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména pak absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který vyjmenovává zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno (toto ustanovení nadto není uvedeno ani i v odůvodnění). Dále je ve výroku toliko odkazováno na § 10 zákona o silničním provozu, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, které stanovují velmi rozdílné povinnosti. Žalobce rovněž namítá, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť je popsán zcela nedostatečně. Lze z něj dovodit totiž pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné stání v rozporu s § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, ale již ne ta skutečnost, že by řidič žalobcova vozidla stál v určité vzdálenosti od tramvajové kolejnice. Není možné z něj ani zjistit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku není zároveň ani zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z něj vyplývá toliko údaj o čase a místě, kdy a kde se Městská policie Brno o spáchání údajného správního deliktu dozvěděla.

7. Skutkovými i právními nedostatky kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo dle žalobce i oznámení o zahájení řízení. Současně tak namítl i nedostatečné sdělení odvinění, což jej mělo zkrátit na jeho právech, neboť mu nebylo podrobně sděleno obvinění a v důsledku toho se nemohl řádně hájit.
8. Dále žalobce spatřoval překročení pravomoci v postupu správního orgánu prvního stupně, který žalobci dle jeho tvrzení závazně určil, aby pokutu a náklady řízení uhradil na účet správního orgánu prvního stupně. Žalobce tak měl za to, že jej správní orgán prvního stupně zkrátit na jeho právech, když mu odebral možnost uhradit pokutu i náklady řízení jiným (jednodušším a levnějším způsobem), kdy tato možnost vyplývá z § 163 odst. 3 daňového řádu.
9. Žalobce poté namítl, že jeho odpovědnost za předmětný správní delikt zanikla dne 29. 4. 2016 podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Žalobce sice uznal existenci § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které vylučuje, aby došlo k prekluzi (nyní k promlčení) dříve, než podle předchozí právní úpravy, avšak dodal, že dané ustanovení považuje za protiústavní, v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a s čl. 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Dle žalobce by nadto k prekluzi došlo již podle předcházející právní úpravy, neboť bylo řízení zahájeno více jak dva roky poté, co se správní orgán prvního stupně o údajném správním deliktu dozvěděl nebo dozvědět měl. Tvrzení správního orgánu prvního stupně, že se o předmětném správním deliktu dozvěděl v říjnu 2015, považoval žalobce za účelové a ničím nepodložené. Dle jeho mínění nelze skutečnost, že Městská policie Brno postoupila věc správnímu orgánu prvního stupně s téměř půlročním odstupem, klást k jeho tíži. Obecní policie měla věc správnímu orgánu prvního stupně postoupit do 30 dnů, a pokud tak neučinila, byla nečinná.
10. Další námitka žalobce spočívala v jeho přesvědčení, že přenášení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele vozidla je dle setrvalého názoru zástupce žalobce v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet z nepřipustné zásady

„lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. V této souvislosti s podrobným odůvodněním žalobce namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a navrhl, aby zdejší soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

11. Žalobce byl dále toho názoru, že správní orgány měly dle zásady retroaktivity *in mitius* při projednání dané věci užít zákona o odpovědnosti za přestupky, který je pro žalobce příznivější, a to s ohledem na širší zákonná kritéria pro výměru sankce, možnost mimořádného snížení pokuty, kratších lhůt k projednání přestupku, polehčujících okolností atp.
12. Při řešení přestupků dle § 125f zákona o silničním provozu (a tedy nepochybně i u správního orgánu prvního stupně) dochází v České republice dle žalobce dlouhodobě k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. Další námitka žalobce tak spočívala v nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidel, neboť ti jsou dle jeho mínění hromadně postihováni za porušování § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu postupem dle § 125f téhož zákona. V rámci svého podrobného odůvodnění označil takový postup správních orgánů za neústavně konformní a za nepřipustnou libovůli, který je rovněž v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
13. Na závěr žalobce namítl, že se měla v rámci rozhodování o spáchání správního deliktu (dnes přestupku) zkoumat také odpovědnost žalobce s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) byl do § 125f vložen odst. 3, kterým bylo stanoveno, že k odpovědnosti provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Dle tvrzení žalobce nabyl zákon č. 183/2017 Sb. účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017, i když je v čl. CCLVII zákona č. 250/2016 Sb. určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. nabýt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. náležitý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla. V souhrnu tak žalobce uvedl, že v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) zavinění, a v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky mělo být zavinění posuzováno v rámci rozhodování správního orgánu prvního stupně a žalovaného. K tomu žalobce odmítl, že by předmětný správní delikt zavinil, jelikož učinil vše fakticky možné, aby k porušení zákona o silničním provozu předešel.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 28. 2. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 3. 4. 2018, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl žalovaný následující.
15. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutečnost, že jednání řidiče žalobcova vozidla nemělo za následek dopravní nehodu, vyplývá se spisového materiálu. Pokud by žalobce tvrdil opak, dle žalovaného dochází k přesunu důkazního břemene na stranu žalobce. Dále žalovaný odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo výsledkem mechanického vyplnění vzoru, ale vzhledem k opakovanosti postupu zástupce žalobce při podávání blanketních odvolání a sdělování nekontaktních osob není s podivem, že rozhodnutí žalovaného v daných věcech mají skutečně dost společných prvků.
17. Správní orgán prvního stupně dle mínění žalovaného dostatečně popsal, jakými úvahami se při hodnocení důkazů ubíral a k jakým závěrům došel.
18. Žalovaný měl dále za to, že jsou ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se týká výběru pokuty, nebyl zde tak důvod, aby toto bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ve výroku uvedený odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení příslušného odstavce je pak naprosto dostačující i vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37. Dle názoru žalovaného není údaj o tom, zda jednání mělo za následek dopravní nehodu, obligatorní náležitostí výroku. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání.
19. Údaje o účtu správního orgánu nikterak žalobci nebránily uhradit pokutu osobně na pokladně.
20. Žalovaný dle svého názoru plně respektuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. K námitce prekluze uvedl, že vzhledem k datu spáchání předmětného správního deliktu (tedy před datem účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky) postupoval v souladu s § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy nová právní úprava není pro pachatele příznivější, jelikož odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů.
21. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dle mínění žalovaného v rozporu s Ústavou, o čemž ostatně svědčí konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
22. Námitku diskriminace žalobce žalovaný považoval za zcela účelovou. Správní orgány projednávají z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Navíc je předmětem tohoto řízení pouze daný správní delikt, námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou dle žalovaného nedůvodné.
23. Za nedůvodnou a účelovou považoval žalovaný rovněž námitku zpochybnění data účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., a tedy zahrnutí zavinění do znaku skutkové podstaty předmětného správního deliktu. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný neviděl žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 19. 10. 2015 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-04096/06D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahuje oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky Škoda, registrační značky: dne 29. 4. 2015 v 15:55 hod. v –, na ulici neznámý pachatel porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nedodržel při stání předepsanou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Správní orgán prvního stupně zaslal dle § 125h zákona o silničním provozu provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Žalobce písemně prostřednictvím svého zástupce společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. oznámil, že v předmětný čas řídil jím provozované vozidlo pan D. P., a uvedl adresu jeho trvalého pobytu. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 4. 12. 2015 panu D. P. výzvu k podání vysvětlení, avšak ta se vrátila zpět, jelikož byl pan D. P. na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně proto věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
26. Dne 8. 6. 2017 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu a o provedení důkazů mimo ústní jednání spolu s výzvou k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. Správní orgán prvního stupně následně dne 16. 10. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a šablonovitost rozhodnutí

27. K první žalobní námitce nepřezkoumatelnosti se krajský soud zabýval tím, zda jsou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného opřena o dostatek důvodů. Dle zjištění zdejšího soudu se správní orgán prvního stupně v rámci svého rozhodnutí vypořádal s tím, proč nezahájil řízení proti tvrzenému řidiči vozidla žalobce, odůvodnil, jak dospěl k závěru, že žalobce je provozovatel vozidla, a zkonstatoval závěry, ke kterým dospěl na základě provedeného dokazování. S ohledem na obsah správního spisu soud považuje postup správní orgán prvního stupně za dostatečný. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumal v dostatečném rozsahu s ohledem na podané blanketní odvolání.
28. Pokud v této souvislosti namítal žalobce jako nedostatek odůvodnění neuvedení závěru, že delikt neměl za následek dopravní nehodu, krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla. V případě podmínky „absence

následku v podobě dopravní nehody“ se však jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „*prokázána pouze prokázáním*“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.

29. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „*příčin a následků*“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (*v době od 5:00 do 19:00 stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m, které je doloženo fotodokumentací*) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, ostatně netvrdí ani žalobce.
30. Ze správního spisu jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je nepoškozené. Fotografie, které jsou obsahem správního spisu, vylučují, že by došlo k nehodě v okamžiku a místě zjištění správního deliktu, jejíž příčinou by bylo stání vozidla žalobce v nedostatečné vzdálenosti od tramvajové kolejnice.
31. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně, je žalobcem požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné. Požadavek se nadto odporuje tzv. negativní důkazní teorii, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS: „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, publ. pod č. 77/57 Sb. ÚS n., konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.*“ Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 As 59/2012-45).
32. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jistě vhodné, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k absenci tohoto následku uvedli, z čeho dovozují, že nedošlo k dopravní nehodě. Nicméně dle názoru zdejšího soudu je skutkový stav zjištěn dostatečně, kdy splnění uvedené podmínky vyplývá ze správního spisu, a je proto zcela nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí.
33. Odůvodnění a prokázání toho, že se v daném případě jednalo o tramvajovou kolejnici, považuje krajský soud za téměř absurdní požadavek, který by snad měl opodstatnění pouze v případě, že by mohlo v daném místě jednat o spor, zda se jedná o kolejiště tramvaje nebo např. vlakové vlečky vedoucí po ulicích města (např. spojení hlavního nádraží v Brně a brněnského výstaviště). Nicméně takový spor v předmětné věci nenastal. Z podané žaloby zároveň nijak nevyplývá, jakou definici si žalobce představuje, aby žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, poskytl. Podle krajského soudu je zcela postačující, pokud ze zajištěných důkazů vyplývá, že se skutečně jedná o kolejiště pro tramvajovou dopravu, což

ostatně potvrzuje např. fotografické zachycení jedoucí tramvajové soupravy po tramvajové kolejnici v blízkosti místa měření (viz č. l. 6 správního spisu).

34. Pokud z listinných důkazů vyplývá, že se jedná o tramvajové kolejiště, nepovažuje soud za nutné, aby se správní orgán samostatně touto otázkou zabýval, zejména v situaci, kdy skutkové závěry správního orgánu prvního stupně nebyly v řízení před správními orgány jakkoliv zpochybňovány. Klíčové v této souvislosti je, zda správní orgány prokázaly naplnění podmínek § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako skutkové podstaty správního deliktu (dnes přestupku). K tomu v souzené věci podle názoru zdejšího soudu postačuje, pokud porušení právních povinností vyplývá ze spisového materiálu, porušené povinnosti jsou dostatečně určité specifikovány ve výroku rozhodnutí a závěry správních orgánů jsou adekvátně odůvodněny.
35. Definice samotné kolejnice je pro naplnění smyslu skutkové podstaty zcela nepodstatná. V § 2 písm. aa) zákona o silničním provozu je „tramvajový pás“ definován jako část pozemní komunikace určená především pro provoz tramvají. Tramvajová kolejnice je zcela bez pochyby součástí tramvajového pásu. S tím souvisí to, co je v předmětné věci porušením chráněného zájmu, a jistě to není porušení vzdáleností od samotné, libovolné tramvajové kolejnice, kdekoliv umístěné či pohozené, nýbrž pouze kolejnice, která je součástí funkčního systému kolejiště (tramvajového pásu), na kterém je realizovaná tramvajová doprava, a ustanovení tak slouží k zajištění bezpečného a plynulého provozu na kolejišti dotčené pozemní komunikaci.
36. O realizaci tramvajové dopravy v době spáchání správního deliktu (dnes přestupku) na předmětné tramvajové kolejnici svědčí dle krajského soudu již zmiňovaný fotografický záznam pořízený Městskou policií Brno, který je součástí správního spisu (č. l. 6), na němž je zachycena jedoucí tramvajová souprava (a to v obou směrech kolejiště, jehož je předmětná tramvajová kolejnice součástí).
37. Bylo by nepochybně žádoucí, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k předmětné tramvajové kolejnici ve svých rozhodnutích uvedli, z čeho dovozují, že se jedná o tramvajovou kolejnici, která je součástí tramvajového pásu toho času skutečně užívaného. Nicméně s ohledem na zjištěný skutkový stav má soud za to, že vrácení věci k doplnění takového popisu by bylo přílišným formalismem.
38. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro jejich zjevnou šablonovitost a rozpornost s § 68 odst. 3 správního řádu. Obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případech správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
39. Podle názoru soudu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného pojednávají o všech relevantních skutečnostech, které byly o deliktním jednání zjištěny. Současně z nich vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývali aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav a z obou napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně i žalovaný řídili.

40. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
41. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro tvrzený nedostatek důvodů a šablonovitost za nedůvodnou.

Vady výroku

a. Absence § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu

42. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, kdy toto ustanovení není obsaženo ani v odůvodnění.
43. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), což považuje krajský soud za dostačující a shledává tak výše uvedenou námitku jako nedůvodnou.

b. Absence odstavce § 10 zákona o silničním provozu

44. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
45. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
46. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen

doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).

47. Nejvyšší správní soud se § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena (ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu), a že toto jednání mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
48. Z výroku rozhodnutí správního orgánu je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující.

c. Nemožnost subsumpce pod skutkovou podstatu pro nedostatečný popis skutku

49. K námitce vady výroku spočívající v nemožnosti subsumpce skutku pod skutkovou podstatu z důvodu nedostatečného popisu skutku zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „[v]yrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“
50. Správní orgán prvního stupně ve výroku shodně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
51. K tomu ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na ulici dne 29. 4. 2015 v 15:55 hodin.
52. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis deliktních jednání uvedením místa (.....,), dne (29. 4. 2015), času (15:55 hodin) a způsobu spáchání (stání a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
53. Podstatou výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných

správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

54. Podle názoru krajského soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání a zároveň ho po skutkové stránce popisují pro účely správního řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dostatečně.
55. Argumentace žalobce zcela pomíjí to, že skutkové jednání je specifikováno mj. i způsobem spáchání, tj. „*neoprávněné stání*“. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost a z citovaného rozhodnutí jasně plyne, že se jedná o přestupkové jednání specifikované právě a jedinečně jako stání v nedovolené vzdálenosti od tramvajové kolejnice.
56. Krajský soud tak i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

d. Dopravní nehoda jako následek správního deliktu ve výroku

57. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33). Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností.
58. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

59. Podle názoru krajského soudu žalobce v této souvislosti nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla, nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná. Zdejší soud tak shledává námitku nedůvodnou.

e. Místo a čas spáchání správního deliktu

60. Jestliže žalobce namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námítky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
61. Podstatné pro trestnost jednání v souzené věci je to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče obecní policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných obecní policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
62. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič příp. provozovatel vozidla stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 dní (každý den na tomtéž místě), byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání – neoprávněné stání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
63. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání. Ostatně mezi účastníky není sporné to, zda řidič vozidla stál nebo nestál v úseku, kde to vzhledem k umístění tramvajové kolejnice není dovoleno. Stejně tak fotografie a další listiny povedené jako důkaz jasně identifikují místo stání vozidla. Tyto skutečnosti ve svém

souhrnu jasně vymezují, kde se delikt stal, a závěr, že byl spáchán na adrese v, je jimi dostatečně odůvodněn, pročez krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

f. Nedostatky oznámení o zahájení řízení

64. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 8. 6. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností i místa spáchání deliktu. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v oznámení o zahájení řízení.

g. Překročení pravomocí v podobě závazného určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

65. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy.
66. Danou námitku tudíž zdejší soud považuje pouze za účelové tvrzení a shledává ji za nedůvodnou. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí jak bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení, tak platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Zánik odpovědnosti za správní delikt

67. Dále žalobce namítl, že na posuzovanou věc je nutné aplikovat § 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a hledět na skutek jako na promlčený z důvodu zániku odpovědnosti žalobce dne 29. 4. 2016.
68. Pro posouzení otázky aplikace nového přestupkového zákona v otázce zániku trestnosti je třeba vycházet z obsahu správního spisu a průběhu správního řízení. Ze spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 7. 12. 2017 a žalobci doručeno dne 8. 12. 2017; pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak níže zdejší soud uvádí, ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a související zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 127f zákona o silničním provozu, kdy v případě § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnícké nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.

69. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se, mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
70. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských právy a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčení doby, která činí jeden rok.
71. Žalobce spáchal správní delikt (dnes přestupek) v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a správního orgánu prvního stupně stanovovala obecnou promlčecí dobu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, jelikož by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by promlčecí doba jeden rok uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje.
72. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější správní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-18, k tomuto uvedl, že „[...] není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. [...] [P]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.“ Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.
73. Tento závěr podporuje i nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, publ. pod č. 1/1 Sb. ÚS n., podle něhož platí, že „otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních právy a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) právy a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly

vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“

74. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné, uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí: „[...] Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
75. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.
76. Krajský soud rovněž nepovažuje, jak naopak namítá žalobce, tvrzení žalovaného, o tom, že se o přestupku dozvěděl v říjnu 2015, za účelové a ničím nepodložené. Ostatně datum toho, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správním deliktu, vyplývá se správního spisu, kde je uvedeno, že přestupek byl správnímu orgánu prvního stupně strážníkem Městské policie Brno oznámen dne 19. 10. 2015. Ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, navzdory tvrzení žalobce uvádí, že: „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezapočal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Není zde žádné slovní spojení, které by stanovovalo, že odpovědnost zaniká dva roky poté, co se o správním deliktu „dozvědět měl“.
77. Dle zdejšího soudu na zánik odpovědnosti nemá vliv ani ač jistě nestandardní oznámení přestupku správnímu orgánu prvního stupně až po půl roce od jeho zjištění (29. 4. 2015). K tomu, aby se zamezilo stíhání správních deliktů, které pro svou nižší společenskou škodlivost vzhledem k době, která uplynula od jejich spáchání, slouží právě ta část § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění k 30. 6. 2017, která určuje objektivní prekluzivní lhůtu v délce čtyř let ode dne spáchání správního deliktu.
78. V souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu a zněním § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) nezaniká, dokud neuplynou lhůty uvedené v dosavadních právních předpisech, má zdejší soud za to, že odpovědnost za předmětný spáchaný správní delikt (dnes přestupek) žalobci nezanikla.
79. Krajský soud tak považuje námitku prekluze odpovědnosti žalobce jako celek za nedůvodnou.

Protiústavnost

80. Ve svých předcházejících rozhodnutích krajský soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem České republiky. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud

neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není opodstatněná.

Příznivost pozdější právní úpravy

81. Námitku toho, že žalovaný i správní orgán prvního stupně měli na danou věc aplikovat zákon o odpovědnosti za přestupky z důvodu toho, že byl pro žalobce příznivější, krajský soud považuje za nedůvodnou.
82. V části námitky týkající se kratších lhůt k projednání přestupku odkazuje zdejší soud na část tohoto rozhodnutí (a to zejména na odst. 74) pojednávající o žalobcem namítané prekluzi, kde bylo uzavřeno, že pozdější právní úprava ve vztahu ke lhůtám k projednání správního deliktu (dnes přestupku) není pro žalobce v dané věci příznivější.
83. Dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
84. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018-59, pak: *„pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, č. 461/2005 Sb. NSS). Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce [...].“* Ze spisového materiálu posuzovaného případu nic takového nevyplývá, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irelevantní. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by připadalo v úvahu, pokud by na případ žalobce mohl § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky alespoň teoreticky dopadat.
85. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že *„zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat,*

aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“

86. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce v daném případě nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
87. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, se za správní delikt (nyní přestupek) podle odstavce 1 ukládá pokuta, přičemž se pro určení její výše použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předmětný správní delikt žalobce měl znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dle § 125c odst. 5 písm. g) se mimo jiné za přestupek podle odstavce 1 písm. k) zákona o silničním provozu uloží pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč.
88. Vzhledem k tomu, že byla ve výsledku žalobci uložena pokuta na samotné dolní hranici výměry sankce (dnes správního trestu), nepovažuje zdejší soud za jakkoliv relevantní, aby se správní orgán prvního stupně nebo žalovaný zabývali zavedenými novými kritérii pro určení výměry sankce (dnes správního trestu).
89. Obdobně soud nahlíží i na část námitky týkající se polehčujících okolností. Jak bylo uvedeno výše, dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 As 18/2018 je „[...] *pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího.*“ Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by se v posuzovaném případě vyskytovala konkrétní polehčující okolnost na straně žalobce, ať již jako jedna z uvedených v demonstrativním výčtu v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, nebo jiná v něm neuvedená. Z toho důvodu má krajský soud za to, že novější právní úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky není pro posouzení konkrétního deliktního jednání žalobce příznivější.

Diskriminace

90. Pokud jde o námitku týkající se diskriminace českých provozovatelů vozidel, krajský soud ji pokládá za ryze účelovou a nijak nesouvisející s konkrétním projednávaným případem. Žalobce tuto svou námitku naprosto ničím nepodložil, tedy žádnými konkrétními případy, z nichž by bylo možné usuzovat na diskriminaci českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům zahraničním. Odkaz na novinový článek, který ani nepojednává o stíhání přestupků (správních deliktů) v Brně, nepovažuje zdejší soud za dostačující důkaz. Ve vztahu k návrhu na dokazování soud žalobci připomíná, že řízení před správními soudy je vedeno zásadou dispoziční, tudíž je na samotném žalobci, aby on sám tvrdil i následně jím tvrzené skutečnosti dokazoval. Nadto předmětný návrh na dokazování spočívající ve vyhotovení znaleckého posudku, kterým má být prověřeno, zda Městská policie hlavního města Prahy (pravděpodobně mělo být uvedeno Městská policie Brno) dokumentuje a oznamuje i přestupky s vozidlem zahraniční registrační značky, považuje soud za pouhou snahu žalobce o průtahy v řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání diskriminace, resp. tvrzeného nerovného zacházení, musí zdejší soud souhlasit se stanoviskem žalovaného v tom, že správní orgány projednávají veškeré přestupky či správní delikty provozovatelů vozidel, o kterých se dozví.

Zavinění jako znak skutkové podstaty

91. Žalobce se v závěrečné části žaloby zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
92. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
93. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
94. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
95. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by

v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

96. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
97. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

98. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
99. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. února 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

